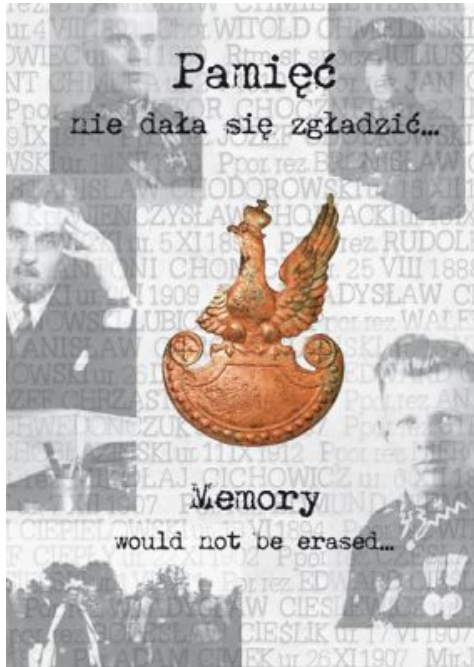

Pamięć nie dała się zgładzić...

Cena: 46,00 PLN

Opis słownikowy

Format:	210x297
ISBN	978-83-65602-40-4
Rok wydania	2018

Opis produktu

Pamięć nie dała się zgładzić..

NAKŁAD WYCZERPANY. NIE BĘDZIE WZNOWIENIA

"Zbrodnią katyńską nazywamy decyzję podjętą przez najwyższe władze ZSRR wymordowania około 22 tys. jeńców wojennych i więźniów politycznych uwięzionych po agresji ZSRR na Polskę 17 września 1939 r. Samą decyzję Biuro Polityczne KC WKP/b/ o rozstrzelaniu wszystkich podjęło 5 marca 1940 r., jej wykonanie zostało przeprowadzone przez jednostki NKWD w kwietniu-maju 1940 r. Jeńcy, o których mowa, to oficerowie Wojska Polskiego oraz funkcjonariusze Policji Państwowej, Policji Województwa Śląskiego, Straży Granicznej, Korpusu Ochrony Pogranicza, Straży Więziennej - niezależnie od stopnia. Przebywali oni w chwili wydania rozkazu w obozach specjalnych: w Kozielsku, Ostaszkowie i Starobielsku, oraz w więzieniach na Ukrainie i Białorusi. Znajdowała się tam też pewna liczba osób cywilnych.

Do dzisiaj sporną sprawą są motywy tego kroku. Najczęściej przyjmuje się, że przewidując sowietyzację Polski, Stalin chciał zadać cios tej grupie społecznej, która byłaby organizatorem oporu – inteligentom (a w dużej mierze byli nimi oficerowie rezerwy) oraz funkcjonariuszom państwowym.

Wykonanie decyzji nastąpiło w kilku miejscach, a mianowicie – w Katyniu, Charkowie (okolice wsi Patichatki dzisiaj w granicach Charkowa), Twerze (wówczas Kalinin, zabitych pogrzebano we wsi Miednoje). Osoby z więzień na Ukrainie zabite z rozkazu z 5 marca 1940 r. (tzw. „ukraińska lista katyńska”) zabijano m.in. w Kijowie a grzebano w podkijowskiej Bykowni. Nie jest znane miejsce grzebania ofiar z Białorusi (tzw. „białoruska lista katyńska”), najprawdopodobniej ich zwłoki grzebano w uroczysku Kuropaty pod Mińskiem. To ostatnie jest domysłem (choć o dużym stopniu prawdopodobieństwa).

Ponieważ Niemcy odkopali wiosną 1943 r. groby w Katyniu, przeprowadzili badania i ogłosili ich wyniki, miejscowość ta nadała nazwę całemu wydarzeniu – wszyscy zabici z rozkazu 5 marca 1940 r. są „ofiarami zbrodni katyńskiej”, także, jeśli ginęli np. w Charkowie.

Zakłamywanie tej sprawy przez Związek Sowiecki, a później przez narzucone komunistyczne władze PRL przyczyniło się do nadania tej sprawie wymiaru symbolicznego – w okresie komunizmu w Polsce była ona symbolem martyrologii narodu polskiego w ZSRR w ogóle. Dzięki niestrudzonym wysiłkom Polonii w okresie powojennym, utrwalającym pamięć o pomordowanych także poza granicami

(skrępowanego wówczas i niemogącego o tym mówić) kraju sprawa katyńska stała się także na świecie jednym z symboli zbrodni sowieckich i komunistycznych.

Muzeum Katyńskie, oddział martyrologiczny Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie (istniejący od 1993 r.) przechowuje pamiątki po zamordowanych w zbrodni katyńskiej, a także popularyzuje wiedzę o tej sprawie, działania te pomagają w kultywowaniu pamięci o nich.

Po 1989 r. w Polsce znikły ograniczenia polityczne dla tematu zbrodni ZSRR i komunistycznych w ogóle, a przyznanie się władz ZSRR do sprawstwa (1990 r.) dało możliwość przebadania sprawy z wykorzystaniem ujawnionych źródeł sowieckich i upamiętnienia ofiar także na obszarze postsowieckim (tam głównie w postaci budowy cmentarzy). Obserwujemy stałe dążenie wielu instytucji i środowisk zawodowych i lokalnych (Rodzin Katyńskich, samorządów terytorialnych i zawodowych, szkół, regionalnych stowarzyszeń kulturalnych itp.) do upamiętnienia w szczególności tych ofiar zbrodni katyńskiej, które pochodzą z danej miejscowości lub regionu, gdzie mieszkają inicjatorzy upamiętnienia. Muzeum Katyńskie udziela wsparcia w takich działaniach, książka, którą przedstawiamy Czytelnikowi, może być skromną pomocą w tych działaniach.

Książka niniejsza zawiera 22 sylwetki ofiar, zatem promil znanej ich liczby. Chcieliśmy w tej liczbie zawrzeć, w miarę możliwości, przekrój przez zbiorowość „katyńczyków”. Dlatego są tu reprezentowane oprócz oficerów wojska, przedstawiciele policji i innych służb, osoby różnych stopni i zawodów, wielu wyznań i światopoglądów, pochodzące z różnych regionów Rzeczypospolitej. Książkę zamyka bibliografia selektywna, mająca pomóc Czytelnikom poszukującym danych bądź to o swoich przodkach czy powinowatych, a także tym osobom i instytucjom, które poszukują danych o ofiarach zbrodni katyńskiej w związku z ich upamiętnieniem."

Tomasz Szczepański
Kustosz

Opis pozycji:
Oprawa twarda zadrukowana, szyta
liczba stron: 96
ISBN: 978-83-65602-40-4

Galeria

Janina Lewandowska
podporucznik pilot rezerwy

Janina Anna Lewandowska, z domu Dąbko-Matulec, urodziła się 22 kwietnia 1908 w Charkowie (obwód kijowski) (dziś Ukraina), córka Karola i Józefy Dąbko-Matulec, córki Egiptu i Katarzyny Polakowej. Po powrocie do Polski mieszkała z rodzicami w Warszawie (ul. Chałubińskiego). Pracowała w przedsiębiorstwie inżynierskim im. Gen. Józefa Zajączka w Warszawie, w latach 1937-1938 w fabryce „Komet”. W gimnazjum zainteresowała się rybołówstwem. Była członkinią Aeroklubu Warszawskiego. Ukończyła Wyższą Szkołę Pilotów (1937) z tytułem inżyniera i uzyskała w tym czasie radiotelegraficzne kwalifikacje. Została skierowana do lotów radiolokacyjnych dla samolotów w 1937 r. Głównym zadaniem było wykonywanie lotów rozpoznawczych nad terenami polskimi. Ukończyła studia w 1938 r. Była pierwszą kobietą w Europie, która wykazała się zdolnościami w pilotażu. W 1939 r. wzięła udział w wojnie polsko-radzieckiej. W 1940 r. została aresztowana i przetrzymywana w obozie w Katyniu. Została zamordowana 22 września 1941 r. w Katyniu. Jej imię nosi jedna z ulic w Warszawie. W 1991 r. została odznaczona Orderem Orła Białego. Jej zdjęcie znajduje się na murale w Muzeum Katyńskim. Wydział jej imienia nosi pomnik w Warszawie, poświęcony jej w 1991 r. w Warszawie.

Ksawery Czernicki
kontraadmirał

Ksawery Stanisław Czernicki, syn Edwarda i Teresy z Babinowiczów, urodził się 10 października 1882 w Gdańsku, w powiecie Chmielnickim. W 1905 r. ukończył studia w Wydziale Inżynierii i Mechaniki na Politechnice Gdańskiej. W 1907 r. uzyskał stopień podporucznika. Od kwietnia 1908 r. do października 1908 r. służył jako podporucznik zastępcy dowódcy baterii artylerii w 10 pułku artylerii w Warszawie. W 1907 r. awansował na porucznika. Od 1908 r. do października 1910 r. służył w 10 pułku artylerii w Warszawie. W 1910 r. awansował na podporucznika. W 1911 r. awansował na porucznika. W 1912 r. awansował na kapitana. W 1913 r. awansował na majora. W 1914 r. awansował na podpułkownika. W 1915 r. awansował na pułkownika. W 1916 r. awansował na generała brygady. W 1917 r. awansował na generała porucznika. W 1918 r. awansował na generała. W 1919 r. awansował na generała brygady. W 1920 r. awansował na generała porucznika. W 1921 r. awansował na generała. W 1922 r. awansował na generała brygady. W 1923 r. awansował na generała porucznika. W 1924 r. awansował na generała. W 1925 r. awansował na generała brygady. W 1926 r. awansował na generała porucznika. W 1927 r. awansował na generała. W 1928 r. awansował na generała brygady. W 1929 r. awansował na generała porucznika. W 1930 r. awansował na generała. W 1931 r. awansował na generała brygady. W 1932 r. awansował na generała porucznika. W 1933 r. awansował na generała. W 1934 r. awansował na generała brygady. W 1935 r. awansował na generała porucznika. W 1936 r. awansował na generała. W 1937 r. awansował na generała brygady. W 1938 r. awansował na generała porucznika. W 1939 r. awansował na generała. W 1940 r. awansował na generała brygady. W 1941 r. awansował na generała porucznika. W 1942 r. awansował na generała. W 1943 r. awansował na generała brygady. W 1944 r. awansował na generała porucznika. W 1945 r. awansował na generała. W 1946 r. awansował na generała brygady. W 1947 r. awansował na generała porucznika. W 1948 r. awansował na generała. W 1949 r. awansował na generała brygady. W 1950 r. awansował na generała porucznika. W 1951 r. awansował na generała. W 1952 r. awansował na generała brygady. W 1953 r. awansował na generała porucznika. W 1954 r. awansował na generała. W 1955 r. awansował na generała brygady. W 1956 r. awansował na generała porucznika. W 1957 r. awansował na generała. W 1958 r. awansował na generała brygady. W 1959 r. awansował na generała porucznika. W 1960 r. awansował na generała. W 1961 r. awansował na generała brygady. W 1962 r. awansował na generała porucznika. W 1963 r. awansował na generała. W 1964 r. awansował na generała brygady. W 1965 r. awansował na generała porucznika. W 1966 r. awansował na generała. W 1967 r. awansował na generała brygady. W 1968 r. awansował na generała porucznika. W 1969 r. awansował na generała. W 1970 r. awansował na generała brygady. W 1971 r. awansował na generała porucznika. W 1972 r. awansował na generała. W 1973 r. awansował na generała brygady. W 1974 r. awansował na generała porucznika. W 1975 r. awansował na generała. W 1976 r. awansował na generała brygady. W 1977 r. awansował na generała porucznika. W 1978 r. awansował na generała. W 1979 r. awansował na generała brygady. W 1980 r. awansował na generała porucznika. W 1981 r. awansował na generała. W 1982 r. awansował na generała brygady. W 1983 r. awansował na generała porucznika. W 1984 r. awansował na generała. W 1985 r. awansował na generała brygady. W 1986 r. awansował na generała porucznika. W 1987 r. awansował na generała. W 1988 r. awansował na generała brygady. W 1989 r. awansował na generała porucznika. W 1990 r. awansował na generała. W 1991 r. awansował na generała brygady. W 1992 r. awansował na generała porucznika. W 1993 r. awansował na generała. W 1994 r. awansował na generała brygady. W 1995 r. awansował na generała porucznika. W 1996 r. awansował na generała. W 1997 r. awansował na generała brygady. W 1998 r. awansował na generała porucznika. W 1999 r. awansował na generała. W 2000 r. awansował na generała brygady. W 2001 r. awansował na generała porucznika. W 2002 r. awansował na generała. W 2003 r. awansował na generała brygady. W 2004 r. awansował na generała porucznika. W 2005 r. awansował na generała. W 2006 r. awansował na generała brygady. W 2007 r. awansował na generała porucznika. W 2008 r. awansował na generała. W 2009 r. awansował na generała brygady. W 2010 r. awansował na generała porucznika. W 2011 r. awansował na generała. W 2012 r. awansował na generała brygady. W 2013 r. awansował na generała porucznika. W 2014 r. awansował na generała. W 2015 r. awansował na generała brygady. W 2016 r. awansował na generała porucznika. W 2017 r. awansował na generała. W 2018 r. awansował na generała brygady. W 2019 r. awansował na generała porucznika. W 2020 r. awansował na generała. W 2021 r. awansował na generała brygady. W 2022 r. awansował na generała porucznika. W 2023 r. awansował na generała. W 2024 r. awansował na generała brygady. W 2025 r. awansował na generała porucznika.

Andrzej, a następnie podlegał do Białostoku. W lutym 1917 został awansowany na podpułkownika. W sierpniu awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby. W lutym 1918 został awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby. W lutym 1918 został awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby. W lutym 1918 został awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby.

Józef Cygan

Wojenny medal za odwagę (1918)

— 38 —

Andrzej Tadeusz Hałaciński

Wojenny medal za odwagę (1918)

— 18 —

Józef Bysikiewicz

Wojenny medal za odwagę (1918)

— 33 —

— 42 —

przez noc na wózek polski (w Turku) i do szpitala w Sanatorium w Krynicy. Zakończony w szpitalu w Krynicy. W lutym 1918 został awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby. W lutym 1918 został awansowany na pułkownika i skierowany do wojennej służby.

Mikołaj Aksan

Wojenny medal za odwagę (1918)

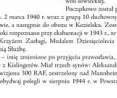

— 9 —

Szymon Fedorczko

Wojenny medal za odwagę (1918)

— 12 —

Spis treści

Wstęp	5
Mikołaj Aksan	9
Szymon Fedorczko	12
Józef Grzyb	15
Andrzej Tadeusz Hałaciński	18
Mikołaj Błaż	22
Józef Bysikiewicz	22
Henryk Mikulowski	23
Józef Czajkowski	23
Józef Cygan	38
Kazimierz Czerwik	41
Władysław Jankowski	46
Józef Lewandowski	53
Leopold Lipiński	57
Zygmunt Miłoś - Przysławski	60
Bruno Pradol	62
Józef (Józef) Procki	70
Władysław Szlach	73
Jan Szewc	80
Henryk Swora	83
Jan Łucy Zwickowski	86
Władysław Zydyński	89
Wskazówki	94

Wskazówki do publikacji: 1. Wskazówki do publikacji: 1. Wskazówki do publikacji: 1. Wskazówki do publikacji: 1.

Wskazówki do publikacji: 2. Wskazówki do publikacji: 2. Wskazówki do publikacji: 2. Wskazówki do publikacji: 2.

Wskazówki do publikacji: 3. Wskazówki do publikacji: 3. Wskazówki do publikacji: 3. Wskazówki do publikacji: 3.